

The City of Savannah

Asonance

Vítej domů, lásko má.
Chlapec vítá dívku svou.
Kolik dní a nocí čekal jsem tu sám.
Jak jsi v tváři pobledlá,
a jak chladné ruce máš,
už mi víckrát nesmíš nikam odejít.

Musím, jít můj nejdražší,
odkud se nikdo nevrací.
Dnes ráno čeká nás jen loučení.
Až kohout noc zaplaší,
už tě víckrát nespátřím,
kéž ta dnešní noc nekončí svítáním.

Ach, kohoutku můj milý,
můj kohoutku rozmilý,
já tě prosím, ještě úsvit nevolej.
Zůstaň dlouho dlouho spát,
nezačínej kokrhat,
ať se úsvit na tvých křídlech nevzbudí.

Kohoutek však nechtěl spát,
začal časně kokrhat,
a svým hlasem zval svítání.
Ach, má lásko nejdražší,
už nás čeká loučení.
Brzy temná noc se v úsvit promění.

Kam chceš jít v tak pozdní čas?
Chlapec dívku přemlouvá,
Vždyť je temná noc a ty nemáš kde spát.
Kde máš jinde lůžko své,
svoje šaty hedvábné?
Kdo jiný, než já, tvůj spánek ohlídá?

Lůžko mé je chladná zem,
temný hrob a rakev v něm,
a v ní, lásko má, musím spát.
Místo šatů hedvábných
černý rubáš oblékám.
Brouky jen a červy za družičky mám.